

2

Pr. 12 ran. id

1779

3

DE

POLLICITATIONE

INPRIMIS

IN SPECIE SIC DICTA

PRAESIDE

DANIELE NETTELBLADT

POT. BORVSS. REGI A CONS, INT.

ACADEMIAE FRIDERICIANAE DIRECTORE

ET ORDINARIO FACVLT. IVR,

INCLYTI ORDINIS IVRIDICI CONSENSV

PRO

SVMMIS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS

RITE CAPESSENDIS

DIE FEBRVARII MDCCLXXIX

DISPVTABIT

AVCTOR ET RESPONDENS

CHRISTIANVS HENRICVS BARTH

ANNABERGENSIS

HALAE

LITTERIS CVRTIAN

FOLIO 100

IN NOMINE DOMINI

ANNO 1500

IN DIEBUS

REVERENDISSIMO

PROVINCIALI

DE

CONVENTU

MONASTII

DE

...

DE
POLLICITATIONE
INPRIMIS
IN SPECIE SIC DICTA

---

§. I.

Instituti ratio.

De pollicitatione, inprimis in specie sic dicta, tam secundum ius romanum, quam secundum ius hodiernum, tenui hoc libello differere, constituimus. Quod ut ordine fiat, ipsi huius doctrinae tractationi praemittimus ea, quæ ad præcognita eius pertinere videntur.

A

SECT. I.

Not. 1. Dissertationes iuridicae sunt, ut scripta iuridica in genere, vel *legales* seu *exegeticae*, vel *dogmaticae*, vel *casuisticae*, prout nimirum vel legem quandam explicant, vel theoriam doctrinae cuiusdam iuridicae exhibent, vel casum quandam iuridicum ex principiis iuris resolvunt. Nosstram quidem dissertationem e genere dogmaticarum esse, per se patet. Regulas autem, secundum quas dissertationes iuridicae dogmaticae conscribendae sunt, exemplo docuit Perill. NETTEBLADT in *Diss. de expensarum et pretii restitutione in retrovenditione*. Hal. 1776. 4.

Not. 2. De pollicitatione secundum ius naturale vid. GROTIUS *de Jure Bell. ac Pac. lib. II. c. XI. §. 1. 2. 3. 14.* PUFFENDORF *de Jure Nat. lib. III. Cap. V. §. 6. & Cap. VI. §. 215.*

S E C T. I.

PRAECOGNITA DOCTRINAE DE POLLICITATIONE INPRIMIS IN SPECIE SIC DICTA.

§. 2.

Praecognitorum capita.

Praecognita doctrinae de pollicitatione, imprimis in specie sic dicta, redeunt ad duo haec capita, quorum primum est de fontibus, & alterum de scriptis huius doctrinae.

§. 3.

Fontes huius doctrinae.

Duo sunt fontes doctrinae de pollicitatione, imprimis in specie sic dicta. I.) Primus fons sunt leges, in corpore iuris civilis super pollicitatione imprimis in specie sic dicta, extantes. Pollicitatio enim imprimis in specie dicta, si originem eius spectes, e iure romano descendit: ideoque ante omnia videndum, quae de

de ea extent leges romanae. Exhibent haec leges titulus Pandectarum (Lib. L. tit. XII) de pollicitationibus. Omnes enim, quas ille titulus continet leges, agunt de pollicitatione imprimis in specie sic dicta, excepta lege secunda, ubi de voto agitur. Praeterea pollicitationis in specie quoque mentio fit in *l. 46. §. 1. D. de administr. & pœcul. tut. l. 6. §. 1. D. de muner. & honor. l. 5. D. ad leg. falc.* et in *l. unic. C. de ratiocin. oper. publ.* II.) Alter fons huius doctrinae est analogia iuris, tum romani, tum reliquorum iurium, quibus in Germania utimur, quatenus haec iura continent principia, quae in determinandis iuribus & obligationibus circa pollicitationem imprimis in specie sic dictam usum praestant. Quemadmodum enim in tota iurisprudentia positiva ad analogiam iuris recurrendum est, si de re quadam deficiunt leges expressae, attamen principia iuris adsunt, ex quibus, quid circa eam iustum est, definiri potest: ita illud hoc quoque loco obtinet. Non solum autem *analogia in sensu stricto*, per quam intelligimus, si a simili argumentum ducitur, sed & *reliqua iuris analogia* usum nobis praestat in explicando iure pollicitationum. Etenim pollicitationi in specie similia sunt votum, pactum, & imprimis donatio; ergo ab his ad pollicitationem recte argumentamur. Reliquae vero iuris analogiae, praeter stricte sic dictam toties locus est, quoties quaestiones de pollicitatione imprimis in specie sic dicta incidunt, quae ex generalioribus iuris principiis, veluti de statu servorum apud Romanos, de peculio filiorumfam. &c. definiendae sunt. Vtramque iuris analogiam vberimum esse fontem nostrae doctrinae, ex ipsa eius tracta-

tractatione abunde constabit. Ceterum de analogia iuris vid. Perill. NETTELBLADTII *Nova Introd. in iurisp. pos. germ. commun.* §. 483. seq.

Not. Nec in iure canonico, nec in legibus germanicis vniuersalibus, quicquam de pollicitatione in specie cautum legitur.

§. 4.

Scripta de pollicitatione inprimis in specie sic dicta.

MARTIN. LIPENIVS in *Biblioth. iurid.* (edit. Lipf. 1757. fol.) & V. C. AVG. FRID. SCHOTT in *Lipenii Biblioth. iurid. Supplem. ac Emendat.* (ibid. 1775. fol.) sub voce: *pollicitatio*, haec scripta referunt:

- 1) PYRRH. ALPHANVS *de Pollicitationibus et pactis.* Lugd. 4. Verus ac integer titulus huius scripti, vt NICOLO TOPPI in *Bibliotheca Napolitana* (in Napoli 1678. fol.) pag. 253. refert, ita se habet:
De Pollicitatione, Pacto & Contractu ad Rub. ff. de Verbor. oblig. Neap. apud Constantinum Vitalem 1604. in 4.
- 2) GVIL. LEYSERI *Disp. de pollicitatione et voto.* Viteb. Haec disputatio eadem esse videtur cum WILH. LEYSERI *Diff. inaug. ad L. si quis II. D. de pollicitat. ubi de votis* Praeside ION. STRAVCHIO habita Jen. 1657. quam LIPENIVS in Bibliotheca sua, sub voce: *votum*, allegavit, quæque, vt monuit V. C. SCHOTT in *Supplem. ac Emend.* quoque extat in AHASV. FRITSCHII *Dissertat. legal.* (Rudolst. 1671. 4.) p. 410-440. Nam WILH. LEYSERVM, præter hanc disputationem, aliud de pollicitatione & voto edidisse scriptum, nulla extat memoria: illa autem disputatio non nisi de votis agit. Quapropter hoc scriptum delendum est sub voce: *pollicitatio.* LAVR. ANDR. HAMBERGER in vita *Jo. Strauchii* (in EIVS Opuscul. p. 433. seq.) mentionem facit programmatis *Jo. Strauchii de pollicitationibus.* Fortassis est programma inaugurale ad dictam WILH. LEYSERI disputationem inauguralem.

3.) HENR.

- 3) HENR. BOGER *Disp. de obligationibus & pollicitatione. In EIVS Dissp. iurid.*
- 4) CHRISTOPH. CASPARI *Diff. de pollicitationibus. Arg. 1650. 4.*
- 5) QUIR. SCHACHERI *Disp. de pollicitatione Lips. 1654. 4.*
 Plenus titulus huius disputationis est: *de pollicitatione eiusque actione exinde descendente.*
- 6) CHR. CASP. STOECKEN *Disp. de Pollicitatione. Arg. 1650. 4.*
 Auctor huius dissertationis est GERARD VON STOECKEN: a quo tres dissertationes habitae sunt de pollicitatione, quarum prima Argent. 1650 defensa est. Hae autem tres dissertationes postea, sub nomine praefidis, iunctim prodierunt Argent. 1679. 4.
- 7) PETR. MASCOVII *Disp. de pollicitatione & voto. Gryphifw. 1703.*
- 8) DIDER. ROSENCAMP *Disp. de obligatione pollicitationis. Duisb. 1729. 4.*

Ceterum hoc adhuc monemus, pollicitationem in specie explicasse *Christ. Casparum, Quir. Schacherum*, et, qui latissime de ea scripsit, GERARD. VON STOECKEN, reliquos autem simul et alia tractasse. Sic *Petr. Mascov* Sect. I. de pollicitatione in specie sic dicta, et Sect. II. de voto egit, nec non *Dider. Rosencamp* Cap. I. de obligatione pollicitationis in genere, Cap. II. de obligatione pollicitationis factae privatis, Cap. III. de obligatione pollicitationis factae reipublicae, & Cap. IV. de obligatione pollicitationis Deo factae, sive de voto, commentatus est.

S E C T I O II.
 TRACTATIO IPSA DE POLLICITATIONE IN-
 PRIMIS IN SPECIE SIC DICTA.

§ 5

Ordo tractationis ipsius.

Postquam de iis, quae ad praecognita nostrae doctrinae pertinere videntur, quod satis est, diximus, ad ipsam tracta-

tionem ut progrediamur, instituti ratio postulat. Qua quidem in re ita versabimur, ut primo capite de pollicitatione in genere, altero vero de pollicitatione in specie exponamus.

C A P. I.

DE POLLICITATIONE IN GENERE.

§. 6.

Pollicitatio in genere quid?

Pollicitatio in sensu iuridico, attamen generali, nihil aliud est, quam promissio a promissario non acceptata. Ex quo per se patet, quis *pollicitans*, seu *pollicitator in genere* nominandus sit. ULPIANO in l. 3. *D. de pollicitat.* pollicitatio in genere est *offerentis solius promissum*. Sed nostra definitio magis placet.

§. 7.

Not. 1. De etymologia vocabuli pollicitationis vid. GERARD. VON STOECKEN in *Diff. de pollicit.* *Quest.* I. §. I. II. & III. PETR. MASCOV in *Disp. de pollicitat.* & *voto Sect.* I. §. II. &, qui novum etymon eruisse sibi visus est, DIDER. ROSENCAMP in *Disp. de obligat. pollicitat.* Cap. I. §. XXI. & XXII.

Not. 2. Hæc significatio pollicitationis in genere præcipua & frequens est in iure nostro. Sed præterea adhuc in duplici sensu obvenit. I.) Primum nempe generatim sumitur pro qualibet promissione. Quo sensu & substantivum *pollicitatio*, & verbum *polliceri*, sæpissime occurrunt, tum in libris iuris civilis ut in l. 43. §. 1. *D. de contrab. emt.* l. 1. §. 8. *D. de dot. collat.* l. 3. *C. de donat. ante nupt.* l. 6. *C. de dot. promiss.* & *nuda pollicit.* tum apud alios auctores latinos. Inprimis prætor actionem iudiciumve pollicere dicitur, qui daturum se actionem iudiciumve edicit, in l. 1. §. 23. *D. de exercit. act.* l. 3. *D. de sepulcr. viol.* Obser-

Observandum praeterea est, verbum polliceri, contra Grammaticorum, regulas, passivè poni ab VLPIANO in l. 1. §. 18. *D. de exercit. act.* Vid. CAR. ANDR. DVCKER *de Latin. Ictorum vet.* (edit. Lips. 1773. 8.) pag. 302. II) Deinde aliquando pollicitatio speciatim accipitur pro promissione privata sponte facta, seu pro pacto nudo. Sic VLPIANVS in l. 19. §. 2. *D. de Aedil. edict.* *Promissum autem referri potest et ad nudam promissionem sive pollicitationem, vel ad sponsum, nec non Impp. DIOCLET. & MAXIM. in l. 5. C. de contrab. & committ. stipul. Nuda pollicitatione secundum ea, quae saepe constituta sunt, ad praestanda ea, quae promiserat, urgeri quemquam, non semper iura permittunt.* Conf. FARN. BRISSONIVS *de Verb. Signif.* (edit. noviss.) p. 1070.

§. 7

Pollicitationis in genere differentia a pacto.

Pollicitatio in hoc sensu differt a pacto, & quidem in eo, quod pactum sit promissio a promissario acceptata, pollicitatio autem nullam requirat acceptationem. VLPIANVS in l. 3. *pr. D. de pollicit.* *Pactum est duorum consensus, atque conventio: seu, ut plenius in l. 1. §. 2. D. de pact. definitur, duorum pluriumve in idem placitum consensus. Pollicitatio vero offerentis solius promissum.* Vid. PET. MASCOV *Diff. de pollicit. & voto.* Sect. I. §. XIX. Si acceptatio accedit, pactum fit. Vid. IAC. CUIACI *Observat. et Emend. Lib. XIX. Cap. XXXII.*

§. 8.

Pollicitatio quotuplex?

Pollicitatio in sensu §. 1. tradito, si ab effectu civili consideratur, est vel *nuda* seu *iuris gentium*, quae nullam obligationem civilem producit, vel *non nuda* seu *legitima*, quae obligationem

nem

nem civilem producit. Conf. LAVTERBACH *Colleg. theor. pract. ad Pand. tit. de Pollic. §. II.* GODOFR. LVDOV. MENCKEN *de Action. forens. Sect. II. Cap. II. Membr. 1. §. 2.* CHRISTOPH. CASPAR *Diss. de pollicitat. §. IV.* PETR. MASCOV *Diss. de pollicitat. et voto Sect. I. §. VII.*

§. 9.

Pollicitatio nuda quae?

Pollicitatio privato facta nuda est. *Privatus* hoc loco vocatur, qui nec respublica, nec Deus est, vt in sequentibus latius exponemus. Eiusmodi enim pollicitationi nulla vis ac potestas obligandi a legibus civilibus tributa est. PAVLVS *Sent. recept. lib. V. Tit. XII. §. 9.* *Ex nuda pollicitatione, nulla actio nascitur: ideoque eius bona, qui se heredem Imperatorem facturum esse iactauerat, a fisco occupari non possunt.* Vid. plura hac de re disputantem DIDER. ROSENCAMP in *Diss. de pollicitat. obligat. Cap. II.*

§. 10.

Pollicitatio non nuda quotuplex?

Pollicitationis non nudae vero duae sunt species, nimirum *pollicitatio in specie*, seu *νῆρ' ἐξοχῆν* sic dicta, et *votum*, prout vel reipublicae, vel Deo facta est. Nos quidem vnice de pollicitatione in specie sic dicta acturi sumus, quam et in sequentibus semper intelligimus, si de pollicitatione simpliciter loquimur.

CAP. II.

DE POLLICITATIONE IN SPECIE SIC DICTA.

§. II.

Pollicitatio in specie quid?

Est igitur *pollicitatio in specie sic dicta* ea pollicitatio non nuda (§. 8.), quae reipublicae facta est. Recte se habere hanc definitionem, docent *l. 1. pr. & §. 4. §. 1. 4. l. 6. §. 3. l. 9. l. u. l. 13. §. 1. D. de pollicit. l. 5. D. de oper. publ.* Vid. 10. ORTW. WESTENBERG *Divus Marcus Dissert. XXV. §. 11.* 10. GOTTL. HEINECCI *Elem. Jur. civil. sec. ord. Pandect. tit. de pollicit. §. CCCXXXIII.* Sub reipublicae nomine vero hic quoque civitates continentur, ut et alibi passim. Conf. BARN. BRISSONIVS *de Verbor. signif. voce: respublica, et vocib. abesse reipublicae causa.* Patet hoc ex *l. 1. §. pen. D. eod. vbi: si columnas Citiensibus promissisti &c.* Citienfes erant incolae Citii, meridionalis Cypri oppidi, coloniae Phoenicum, de qua vrbe, portu egregio instructa, plura videri possunt apud MEVRSIVM *in Cypro Lib. I. cap. X.* Conf. AEGID. MENAGII *Jur. civ. Amoen. Cap. XIII.* nec non WUNDERLICH *Addit. ad Brissonium de Verb. Signif. (Hamb. 1778. fol.)* sub hac voce. Evolvat porro *l. 3. D. eod. vbi: si opus pro scaenii, quod se Gabinis exstructurum promissit; et in fine d. l. fundum, quem in territorio Gabiniorum habet.* Gabini, seu Gabinii sunt vrbis Gabinorum seu Gabinae cives: quae vrbs fuit Volcorum, Albanorum colonia, via Praenestina ad centesimum ab vrbe R. stadium, olim populosa nullique amplitudine aut splendore inferior. Vid.

B

DION.

DION. HALICARNASSEVS *Lib. IV. Antiq. Rom. c. 60.* Ab ea et porta et via Gabina, Gabina lex, Gabininctus, nec non ager Gabinensis nomen habent. Huiusmodi pollicitationem non nudam esse, seu obligationem civilem producere, (dummodo habeat requisita, de quibus in sequentibus dicendi locus erit), manifestum est ex *l. 1. §. 1. l. 4. l. 6. §. 2. l. 7. l. 9. l. 13. l. 14. D. de pollicit. l. vn. C. de ratioc. oper. publ. et l. 6. §. 1. D. de muner. et honor.* Denique ex his facile intelligitur, quis *pollicitans* seu *pollicitator in specie* vocandus sit.

Not. 1. Pollicitatio in specie sic dicta vario sub nomine venit in legibus nostris. Sic in *l. 1. §. 5. D. de pollicit.* vocatur *liberalitas*, in *l. 18. D. eod. gratia* in *l. 13. §. 1. donatio*, quemadmodum pollicitans *donator* in *l. 9. D. eod. & in l. 13. §. 1. D. eod. donare* dicitur, in *l. 3. D. eod. promissum*, quemadmodum pollicitator *promittere* dicitur in *l. 1. §. 1. 2. 5. D. eod.*

Not. 2. Atheniensium lege, penam capitis constitutam fuisse adversus eos, qui, quod promiserant reipublicæ, non facerent, refert DEMOSTHENES. Προς λατίνην, ἐστὶ δὲ δήπου, inquit, νόμος αὐτῶν, ἔν τινι ὑποσχόμενος τι τὸν δῆμον ἢ βουλὴν, ἢ δικαστήσιον, ἔξαπατήσῃ, τὰ ἔσχατὰ πάσχειν. Porro vobis lex est, si quid quis populo, aut senatoribus, aut iudicibus pollicitus, sefellervit, ultima patiatur. Vid. FR. CONANI *Comment. Jur. Civil. Lib. V. cap. VIII. in fin.*

§. 12.

Exempla pollicitationum apud scriptores Romanos.

Varia exempla pollicitationum extant apud scriptores Romanos. MODESTINVS in *l. 10. D. de pollicit.* *Septicia certamen patriæ suæ pollicendo, sub hac conditione pollicita est, vti fors apud eam remaneat, & ipsa usuras semissales ad præmia certantium resolvat,*

in haec verba. Φιλοτιμούμαι καὶ καθιερωῶ ἀγῶνα τετραετηρικὸν ἀπὸ μυριάδων τριῶν, τὸ τοῦ κεφαλαίου αὐτῆ κατέχουσα ἀργύριον, καὶ ἀσφαλίζομένη παρὰ τοῖς δεκαπρώτοις ἀξιοχρέως ἐπὶ τῷ τελείῳ μετὸν ἐξ ἔθους τριῶν μυριάδων τόκον, ἀγωνοθετοῦντος καὶ προκαθεζομένου τοῦ ἀνδρῆς μου, ἐπαύθεις δὲ τῶν ἐξ ἐμοῦ γεννηθησομένων τέκνων. χωρήσει δὲ ὁ τόκος εἰς τὰ ἄθλα τῶν θυμηλικῶν, καθὼς ἂν ἐφ' ἐκάστου ἀθλήματος ἡ βουλὴ ἐρίση. *Vulgata versio: Largior et dedico agone quadriennalem ex triginta millibus, sortis ipsa pene me retinens pecuniam, et cavens apud Decemprimos idonee super pendendis a me solitis triginta millium usuris, agonotheta et praeside futuro viro meo, et deinceps liberis ex me nascituris. Cedent autem haec usurae in praemia thymelicorum, prout in unoquoque certamine curia determinabit.* HAL. in Graecis ita vertit: *Ex liberalitate ac munificentia dedico quadriennale certamen de triginta millibus sortis: ita quidem, ut, pecunia apud me retenta, apud Decemprimos, de praestandis in editionem consuetis triginta millium usuris idonee caveam: designatore ac praefecto marito meo, et deinceps qui ex me nascentur, liberis. cedent autem haec usurae in praemia Thymelicorum, prout unoquoque in certamine senatus definiarit.* IO. FRID. GRONOVIVS *de pecunia vetere Lib. IV. c. II. p. 330.* τὸ pollicendo tanquam a librariis intrusum eiiciendum esse censet. Sed recte monuit H. G. VAN VRYHOFF *in Observat. Jur. Civ. C. I. p. 2.* adesse tantum tautologiam & ideo retinendam esse hanc vocem. Notandum enim est, saepissime occurrere tautologias, tum apud iureconsultos, tum apud alios optimos auctores latinos, nec ideo aliquid mutandum esse. *Semis.*

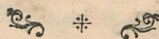

sales usurae hic dicuntur pro semissibus. Conf. GER. NOODT *de Foen. & Vsur. Lib. II. cap. X.* Vocabulum *Agonis* græcum idem est, quod certamen, & *ago quadriennis* dicitur certamen, quod quarto quoque anno instauratur. *Decemprimi* in hac lege dicuntur, qui *decaproti* vocantur in l. 3. §. 10. l. ult. *D. de mun. & honor.* quorumque officium *decaprotia* in l. ult. §. 26. *D. de mun. & honor. l. 8. C. de mun. patrimon. & decemprimatus* in l. 1. *D. de mun. & bon. nec non in l. 7. l. 8. l. 9. C. Th. de domest. & protect.* appellatur. Erant autem *Decemprimi* ex *decurionum* ordine constituti, qui tributorum exactioni ita præerant, ut si qua detrimenta fiscus defunctorum culpa contraheret, ipsi suis sumptibus resarcirent. *Agonothetae* dicuntur, qui certamini præerant, & verbum ἀγωνοθετῆς idem est, quod ludis præsidere in l. 6. *D. de ann. legat.* Solebant enim veteres, aliquem sibi constituere, qui certaminibus ludisque, sive scenicis, sive gladiatoris, præficeret, idque munus ad principem in vrbe, aut, eo recusante, ad magistratus delatum, ex SUTTON. *Aug. Cap. XLV. & Caligula Cap. XVIII.* discimus. *Thymelici*, interprete ISIDORO *Lib. XVIII. cap. 47.*, sunt musici scenici, qui organis & lyris & citharis præcinebant. Indeque dictos ait, quod olim in orchestra stantes cantabant super pulpitem, quod *Θημέλη* vocabatur. Eorum etiam fit mentio in l. 4. *D. de bis, qui not. inf.* *Curia* denique hoc loco significat collegium *decurionum*, quemadmodum & alibi in hoc sensu vsurpatur. Confer. BARN. BRISSONIVS *de Verb. Signif.* ad has voces. Sunt & alia exempla pollicitationum. Sic PLINIUS *Lib. VI. Epist. ult. ad Maximum.* Recte fecisti,

cisti, quod gladiatorium munus Veronensibus nostris promisti.
 IDEM *Lib. X. Epist. 48. ad Traianum.* Huic theatro ex privatorum pollicitationibus multa debentur, ut basilicae circa, ut porticus supra caveam. IDEM *Lib. V. Epist. 12. ad Fabatum.* Accipi litteras tuas, ex quibus cognovi, speciosissimam te porticum sub tuo filiique tui nomine dedicasse; sequenti die in portarum ornatum pecuniam promississe, ut initium novae liberalitatis esset consummatio prioris. IDEM denique *Lib. VII. Epist. 18. ad Caninium.* Deliberas mecum, quemadmodum pecunia, quam municipibus nostris in epulum obtulisti, post te quoque salva sit. Honesta consultatio, non expedita sententia. Numeres reipublicae summam? Verendum est, ne dilabatur. Des agros? ut publici, negliguntur. Equidem nihil commodius invenio, quam quod ipse feci. Nam pro quingentis millibus nummum, quae in alimenta ingenuorum ingenuarumque promiseram, agrum ex meis longe pluris actori publico mancipavi: eundem, vectigali imposto, recepi, tricena millia annua daturus. Per hoc enim et reipublicae fors in tuto, nec reditus incertus, et ager ipse propter id, quod vectigali large supercurrit, semper dominum, a quo exerceatur, inveniet. Huius pollicitationis a Plinio factae duplex inscriptio invenitur apud GRUTERVM in *Corp. Inscript.* De altera vid. p. MXXVIII, n. 5. ubi ita legitur: *Mediolani in Ambrosii templo, in tabula, cuius scriptura introrsus posita, marmore aptato ad tumulum, quem vulgo vocant, Reginat ita ut nisi ab iis, qui sepulcrum id ingrediant, legi nequeat:*

C. PLINIUS. L. F. OUFF. CÆCILIUS.
 AUGUR, LEGAT. PROCONS. PR. PROVINCIÆ. PONTICÆ.
 CONSULARI. POTESTAT. IN. EAM. PROVINCIAM. ET.
 IMP. CÆSARE. NERVA. TRAIANO. AUG. GERMANICO.
 CURATOR. ALVEI TIBERIS. ET RIPARUM. ET.
 PRÆFECT. ÆRARI. SATURNI. PRÆF. ÆRAR. MIL.
 QUEST. IMP. SEVIR. EQVITUM
 TRIB. MILIT. LEG. III. GALLICÆ.
 X. VIR. STLITIB. IVDICANDIS. THER. . . . .
 ADIECTIS. IN. ORNATUM. H-S CCC.
 AMPLIUS. IN. TUTELA. H-S CC T. F. I. . . . .
 ET. LIBERTORUM. SUORUM. NOMIN. H-S [XVIII.] [LXVI.] DCLVI. REL.
 INCREMENT. . . . . POSTEA. AD. EPULUM. PLEB. VRBAN. VOLVIT. PERTINERE.
 AMPLIUS. DEDIT. IN. ALIMENT. PVEROR. ET. PUELLARUM. PLEB. V RB. H-S.
 . . . . . IN. TUTELAM. BIBLIOTHECÆ H-S. C. . . . .

Eiusdem inscriptionis fragmentum, valde tamen mancum, ex-
 rat apud EUNDEM p. CCCCLIV. 3. 5.

§. 13.

Pollicitatio quomodo differat a pacto, donatione & voto?

Pollicitatio differt tum in genere a pacto, tum in specie a
 donatione, scilicet pro pacto sumpta, nec non a voto. A pa-
 cto quidem differt non solum in eo, quod acceptionem non
 requirat, vt supra §. 8. vidimus, sed & longe plures sunt dif-
 ferentiæ inter pactum & pollicitationem, vti ex sequentibus pa-
 tebit. Vnde eorum sententiæ subscribere non possumus, qui,
 vt GOTTL. GERH. TITTIUS in *Jur. priv. Rom. Germ. lib. IV.*

c. XIII.

c. XIII. & in *Obs. ad Lauterb. obs. 1494.* JO. TOB. CARRACH in *Adnot. ad Bæbmeri Doctr. de Action.* (Hal. 1775. 8.) p. 288. aliique pollicitationem pacti speciem, & consensu reipublicæ aut tacito, aut ficto; niti arbitrantur. Vid. GER. von STOEKKE *Diss. de pollicit. Quæst. II.* Si acceptatio acedit, pactum fieri, nullum dubium est. Conf. dicta §. 7. in fin. Et quamvis pollicitatio sit species donationis, latius nempe pro quolibet liberalitatis actu sumtæ, *L. 29. D. de donat.* quo sensu & legatum donatio dicitur a IUSTINIANO in §. 1. *Inst. de' legat.* quid? quod pollicitatio etiam donatio in *l. 13. §. 1. D. de pollicitat.* & pollicitans donator in *l. 9. D. cod.* appelletur; magnum tamen intercedit discrimen inter pollicitationem, & donationem strictius & pro pacto sumtam. Vid. GERH. von STOEKKE *Diss. cit. Quæst. III.* & in primis GER. NOODT *de Fen. & Vsur. Lib. III. cap. 7. in fin.* Tandem quo modo differat pollicitatio in specie a voto, ex dictis §. 6. facile est ad animadvertendum.

§. 14.

Ufus hodiernus doctrinæ de pollicitatione.

Ante ius Romanum receptum in Germania pollicitationes incognitæ fuisse videntur Germanis: sed postquam illud est receptum, pollicitationes quoque ad nos sunt delatæ, & in usu esse coeperunt, licet sint rariores, ut testantur, qui de praxi iuris romani in foris nostris scripserunt. Quæ quum ita sunt, facile est ad intelligendum, pollicitationes hodie vnice fere ex principiis iuris Romani esse diiudicandas. Vid. SAM. STRYCKII *Vsus Modern. Pandect. hoc tit. 10.* SCHILTERI *Praxis Jur. Rom. in for.*

for. germ. hoc tit. GEORG. AD. STRVV Syntagm. iur. civ. cod. tit.
PET. MASCOV Disp. de pollicitat. & voto, §. XXI.

§. 15.

Quis possit polliceri?

Qui pollicetur, promittit, per notissima iuris scien-
tiae principia. Iam vero, qui promittere vult, in eo requiritur,
1) vt habeat vsum rationis, saltem tempore factae promissio-
nis, deinde 2) vt voluntatem suam sufficienter declarare pos-
sit per verba aliave signa voluntatis nostrae, & denique 3) vt
talis sit, qui se aliis obligare potest: quae tria principia ex ipsa
notione promissionis deducuntur. Ergo, qui polliceri vult, vt
iisdem gaudeat requisitis, necesse est. Quapropter polliceri
quidem possunt *masculi & feminae*, vt *VLPIANVS* ait in *l. 6. §. 2.*
D. de pollicit. adeoque & caeci, muti, surdi &c. add. *arg. l. 4.*
§. 1. D. de pact. l. 48. l. 52. §. pen. D. de O. & A. & in genere
qui mox traditis requisitis instructi sunt: sed contra polliceri ne-
queunt, qui vno ex hisce requisitis destituuntur. Ex eo sequi-
tur, vt polliceri nequeant, 1) qui vsum rationis non habent, saltem
tempore factae pollicitationis: ideoque polliceri non possunt a)
furiosi & mente capti qua tales, add. *arg. §. 8. Inst. de inutil. stip.*
l. 5. l. 40. D. de R. I. Quin hi tempore dilucidi intervalli re-
cte polliceantur nullum dubium est. Porro huc pertinent b)
infantes, add. *arg. §. 9. Inst. de inutil. stip.* c) summe ebrii add.
arg. c. 14. X. de vita & honest. cler. Ex eodem prin-
cipio sequitur, vt polliceri nequeant 2) qui volunta-
tem

tem suam sufficienter declarare non possunt, & denique 3) qui tales sunt, vt se aliis obligare nequeant. Quam ob rem polliceri nequeunt a) *impuberes*, quippe qui sine auctoritate tutorum civiliter sese obligare nequeunt *l. 6. D. de V. O. l. 5. l. 9. de auctor. tutor.* tutor autem non facile auctoritatem suam interponet *arg. l. 16. C. de adm. tut. l. 22. l. 46. D. de donat.* ergo generatim asserere licet, impuberes polliceri non posse; & b) *prodigi civiliter tales*, qui rem quandam polliceri volunt, quia prodigi de rebus suis sine consensu curatoris disponere nequeunt *l. 40. D. de R. I. l. 1. D. de cur. furios.* Sed nec curator prodigi facile consentiet, ergo itidem generatim dici potest, prodigos res suas polliceri haud posse. Ad *minores* quod attinet, de iure romano distinguendum est, vtrum curatorem habeant, nec ne. Si prius, pollicitatio vel concernit bona eorum vel minus, seu consistit in simplici facto. Priori in casu *minores* sine consensu curatoris polliceri nequeunt, quia *minores* in negotiis, quæ bona concernunt, sine curatoris consensu civiliter se obligare nequeunt *l. 3. C. de integr. restit. min.* Curator autem non facile consensum dabit in pollicitationem minoris *arg. l. 16. C. de administ. tut. l. 22. l. 46. §. ult. D. de donat.* ergo generatim affirmare licet, *minores* hoc casu polliceri haud posse. Posteriori in casu *minores* recte pollicentur, etiam sine consensu curatoris, quia in negotiis mere personalibus *minores* valide se obligare possunt, nec in iis consensu curatoris opus habent *l. 26. C. de administ. tut. l. 101. D. de V. O. l. 43. D. de O. & A. l. 8. C. de nupt.* Cuius rei ratio hæc est, quod de iure romano curatores primario rebus &

C

secun-

fecundario personis dabantur §. 4. *Inst. qui test. tut. §. 2. Inst. de curat.* Secus vero se res habet, si minores curatorem non habent, (quali iure antiquo, scil. ante Constitutionem M. Aurelii Antonini Imp. cit. §. 2. *Inst. de curat.* non indigent), quippe hoc casu recte pollicentur: quoniam tunc civiliter se obligare possunt l. 3. *C. de integr. rest. min.* Sed merito quaeritur, utrum minor, qui pollicitus est, gaudeat beneficio restitutionis in integrum praetoriae? Quod affirmare nulli dubitamus. Vid. tit. *D. de minor. XXV. ann.* & interpretes ad hunc titulum. Quamvis enim reipublicae ad exemplum minorum concessa sit restitutio in integrum, l. 3. *C. de iure reipubl. l. 4. C. quib. ex caus. mai.* ideoque reipublica aequè privilegiata sit hac in causa ac minor, contra aequè privilegiatum vero restitutio in integrum locum non habeat, l. 34. l. u. §. 6. *D. de minor. XXV. ann.* aliud tamen obtinet, si alter certer de damno vitando, & alter de lucro captando *dict. l. 34. de minor. XXV. ann. l. fin. D. ex quib. caus. mai.* Conf. ZACHAR. HUBERTI *Diss. de obligatione puberum ad l. 101. ff. de V. O.* in eius *Dissertat. iurid. & philolog.* (Franeq. 1703. 4) pag. 369. *seqq.* Sed iure hodierno minores indistinctè sine consensu curatoris (des Vormundes) polliceri nequeunt. Nam apud nos nulla est differentia inter impuberes & minores, nec inter tutores & curatores aetatis, & curator (der Vormund) aequè principaliter datur personis ac rebus. Vid. de SELCHOW *Elem. iur. germ. priv. bod. §. 197. & §. 514.* Quamque curator minoris (der Vormund) apud nos aequè minus consensum suum

suum dabit in pollicitationem pupilli (des Unmündigen) ac iure romano tutor in genere, aut curator in specie, in casu, si minor bona esset alienaturus, consentire potest, sequitur, ut hodie minores plane non possint polliceri. Praeterea notandum, in iis Germaniae territoriis, vbi cura sexus obtinet, ad validitatem pollicitationis, a femina factae, consensum curatoris sexus omnino necessarium esse. Vid. de SELCHOW *Elem. Jur. germ. priv. bod.* §. 59.

§. 16.

Utrum servi et filii familias possint polliceri?

Servi ex principiis iuris Romani polliceri nequeunt. In servos enim nulla cadit obligatio civilis *l. 14. l. 21. D. de O. & A.* quippe qui iure civili pro nullis habentur. *l. 32. D. de R. I.* Neque manumissi ex sua pollicitatione, quam in servitute fecerunt, reentur servi, vid. *tot. tit. C. an servus pro suo facto manumiss. teneat.* Secus vero sese res habet, si servus accedente auctoritate domini pollicitus fuerit: quo casu omnino obligatur *arg. l. 2. §. 2. D. de pollicit.* & *l. 7. D. de donat.* quod ramen non ita intelligendum, ac si servus ipse teneatur, sed potius, ut dominus, ex consensu suo interveniente, obstringatur ad pollicitationem, a servo auctoritate sua factam, adimplendam. Vid. LAVTERBACH in *Colleg. theoret. pract. tit. de pollicit.* §. IV. Homines proprii (die Leibeigene) in Germania possunt polliceri, quatenus pollicitatio non tendit in praeiudicium iurium domini (des Leibherrn) in hominem rusticum. Vid. de SELCHOW *Elem. iur. germ. priv. bod.*

§. 380. *seq.* Filiifamilias vero polliceri possunt. Nam hi civiliter obligantur *l. 57. D. de indic. l. 39. D. de Obl. et. Act.* dummodo sint iustae aetatis. Sed filiusfamilias, qui pollicitus est rem quandam, vel habet peculium, de quo saltem inter vivos libere disponere potest, sicque aut peculium militare, aut peculium adventitium irregulare, vel minus. Si prius, etiam stante patria potestate executio fieri potest in hocce peculium filifamilias *l. 3. C. de castrens. pecul. l. 6. C. de bon. quae liber. Nov. 117. c. 1. §. 1. sin posterius*, executio differenda est, vsque dum sui iuris factus *l. 5. pr. D. quod cum eo qui in al. potest.* At merito hic quaeri potest, vtrum filiusfamilias, qui pollicitus est, si postea emancipatus, aut exheredatus, aut in minima parte institutus esset, vel ab hereditate paterna abstinuisset, gaudeat beneficio competentiae? Quod omnino affirmandum esse arbitramur. Datum est hoc beneficium filifamilias in *l. 2. D. quod cum eo qui in al. pot. add. l. 4. l. 5. eod. tit.* Videtis plura hac de re apud interpretes ad dictum *tit. D. quod cum eo qui in al. pot.* Ceterum si filiusfam. pollicitus fuerit cum consensu patris sui familias, vtrumque, & patrem & filiumfamilias, teneri, facile est ad intelligendum *arg. l. 2. §. 2. D. de pollicit. nec non arg. l. 7. pr. §. 1. 2. 3. l. 7. §. 1. & ult. D. de donat.*

§. 17.

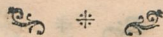
Cui fiat pollicitatio?

Pollicitationem reipublicae fieri, iam ex ipsa definitione pollicitationis supra §. II. tradita intelligitur: vbi et, quid hic sub

sub reipublicae nomine veniat, a nobis expositum est. Superest tamen, ut videamus, num idem ius quoque in aliis vniuersitatibus personarum obtineat? Equidem de iure romano soli reipublicae polliceri quis potest. Est enim ius singulare reipublicae, pollicitationem ipsi factam obligationem civilem parere, ius singulare autem non producendum esse ad consequentias, tum ex ipsa notione iuris singularis fluit, tum expresse dictum legitur in *l. 14. D. de LL.*, ergo nec hoc ius singulare reipublicae in argumentum trahi potest, ideoque aliis vniuersitatibus, praeter rempublicam, competere nequit. Doctorum vero non est, privilegia iurave singularia concedere, vel ea interpretando porrigere ad species legibus non expressas. Quae quidem, etsi vera immo verissima, sunt tamen haud pauci iuris interpretes, qui pollicitationem etiam aliis vniuersitatibus personarum fieri posse existiment: quam sententiam inprimis tuentur GER. von STOECKEN in *Diff. de pollicit. Quaest. V. per tot.* et, qui illum simpliciter secutus est, PET. MASCOV in *Disp. de pollicit. Et voto. Sect. 1. §. X.* Argumenta, quibus vtuntur ad stabilendam suam sententiam, haec sunt. Non adversari, quod passim in legibus reipublicae, civitatum et municipiorum tantum mentio facta reperitur; certum enim esse, sibi persuasum habent, quod iureconfulti potioribus tantum exemplis uti voluerint, nuspian autem disertim alias vniuersitates excludi. Porro non obflare, quod erubescendum sit iureconfulto sine lege loquenti, *Nov. 18. c. 5.* cum non solum legis sit, quod verbis exprimitur, verum etiam, quod sententia comprehenditur *arg. l. 6. §. 1. D.*

de *V. S. et l. 17. D. de Ll.* Quinimmo, vbi lex deficit, rationem naturalem eius vicem obtinere *arg. l. 7. D. de bon. damnat. l. 13. §. 7. D. de excus. tut.* Hinc vel ideo non apparere, quid impediatur, quo minus ea, quae in civitatibus vel municipiorum utilitatem sunt constituta, in aliis minoribus vniuersitatibus admittamus *arg. l. 64. in fin. D. de condit. et demonstr.* Addunt denique, vniuersitates personarum partem civitatum constituere, iam vero, si parti civitatis aliquid relictum, quod ad utilitatem, ornatum vel compendium reipublicae spectat, sine dubio deberi *l. 32. §. fin. D. de legat. l. 1.* Sed ita in interpretando iure singularis versari, ratio iuris singularis non permittit: omne enim ius singulare involvit exceptionem a regula iuris, ergo nec ad casus similes nec ad alias personas, quam intuitu quarum exceptio est facta, extendi potest. Conf. CHRIST. THOMASI *Diff. de interpretatione beneficiorum principis.* Hal. 1701. & in *El. Dissert.* Porro quod in legibus nostris, quae de pollicitatione extant, mentio tantum fiat reipublicae, civitatum & municipiorum, nostram magis confirmat sententiam, pollicitationem nempe non nisi illis fieri posse: quin immo nec verba nec mens legum harum aliud postulant. Quum igitur non deficient leges, quae satis declarant, cui pollicitatio fieri possit, non est, cur ad rationem naturalem confugiamus: quippe qua tunc demum opus est, si leges positivae plane silent. Vid. Perill. NETTELBLADII *Nova Introd. in iurispr. positiv. germanor. commun. §. 50.* Denique a maiori ad minus pariter, ac a parte ad totum, in interpretatione iuris singularis recte concludi nequit. Ita de iure romano. Secus vero

vero est de iure hodierno. Hodie enim in foris Germaniae etiam aliis vniuersitatibus personarum praeter rempublicam fieri posse pollicitationem, eamque validam ac obligatoriam esse, docent ac contendunt iuris interpretes, qui de praxi testari possunt. Conf. CHRIST. CASPARI *Disp. de pollicit.* §. X. GER. von STOECKEN *Disp. de pollicit. quaest. V.* PET. MASCOV *Disp. de pollicit. et voto* §. X. LAVTERBACHII *Colleg. theoret. pract. tit. de pollicit.* §. IV. IVST. MEIERI *Colleg. Argentor. cod. tit.* §. 3. Simile quid obtinet vsu fori in restitutione in integrum reipublicae, ad exemplum minorum concessae per *l. 3. C. de iur. republ.* cui add. *l. 4. C. quib. ex caus. mai.* de qua re vid. interpretes *ad tit. D. de minor. XXV. ann.* & TOB. IAC. REINHARTH *Disp. de restitutione in integrum vniuersitatis.* Erf. 1733.

§. 18.

Quid in pollicitationem veniat?

In pollicitatione aliquid promitti, ex definitione pollicitationis (§. II.) manifestum est. Iam vero id, quod promittitur, est vel res, vel factum. Ergo etiam id, quod pollicemur, esse potest vel *res* vel *factum*. Generatim notandum, obiectum pollicitationis 1) eius esse debere indolis, ut & natura & iure a pollicatore praestari possit, quoniam ad impossibilia non datur obligatio *l. 185. D. de R. I.* Hinc in pollicitationem venire nequeunt res, quae non sunt in rerum natura, aut, quae commercio hominum sunt exemptae add. *arg. §. 1. 2. Inst. de inutil. stipul.* deinde 2) obiectum pollicitationis determinatum esse debe-

re,

re: quia si indeterminatum est, pollicitor praestare potest, quicquid velit, sicque perinde est, ac si nihil promissum sit: *arg. l. 108. D. de V. O. l. 56. §. 3. D. & l. 17. C. mandati.* hinc *pollicitatio indiscreta* (ita ad exemplum pactorum eiusmodi pollicitationem doctrinae causa appellare liceat, cuius obiectum non est determinatum) aequè minus valida est ac pactum indiscretum. Conf. GER. VON STOEKREN *Diss. cit. Quaest. II. §. XIII.* & inprimis CHRIST. THOMASII *Diss. de obligatione ex promissione rei incertae* Hal. 1710. & in *Ei. Dissert.* Ad res speciatim quod attinet, in pollicitationem venire possunt res cuiuscunque generis, de quibus liberam habet disponendi facultatem is, qui pollicetur, sive eae sint corporales, sive incorporales, sive mobiles, sive immobiles *l. 1. pr. & §. 5. l. 6. §. 1. D. cod.* Porro etiam omnia bona sua, praesentia & futura, polliceri quis potest *arg. l. 35. §. 4. C. de donat.* modo non sit inofficiosa pollicitatio *arg. l. 5. l. 7. C. de inoff. donat.* nam de tali pollicitatione idem observandum, quod circa donationem inofficiam iuris est. Vid. interpretes *ad tit. D. de donat.* Et iam res aliena in pollicitationem venire potest, eatenus scilicet, ut possit usucapi *l. 9. §. ult. l. 18. §. ult. D. de donat.* Hic quaestio oriri potest, utrum pollicitans ad evictionem praestandam obligetur? Totam hanc quaestionem ex principiis, quae de evictione a donatore praestanda obtinent, decidendam esse censemus; quae principia, quum egregie exposuerit WILH. LVD. RODOWE in *Diss. de eo quod iustum est circa evictionem in donationibus praestandum.* Gotting. 1778. non est, quod plura addamus. Dissentit quidem PET. MASCOV in *Diss. de pollicitat. et voto. Sect. I. §. XI.* sed frustra; recte enim hac
in

in re argumentamur a donatione ad pollicitationem. Non solum autem res sed & facta obiectum pollicitationis esse possunt, veluti si quis opus reipublicae facturum pollicetur *l. i. pr. D. eod. Conf. tit. D. de oper. publ.* et interpretes ad *dict. tit.* in primis IO. VOET. *Comment. ad Pand. hoc tit.* Et sic PAVLVS in *l. 8. D. b. t.* refert, Staium Rufinum quendam promississe, se opus pro scaenii Gabinis exstructurum. Inter ea, quae tum religionis, tum oblectandorum hominum, captandaeque aurae popularis causa, tum in Vrbe, tum in municipiis, inventa & introducta sunt, in primis theatra ludosque fuisse, monet VALER. MAXIMVS *Memorab. Lib. IV. c. 1. pr.* Vnde & theatrorum voluptates in *l. 5. C. Theod. de spectac.* vt et *spectaculorum gaudia* dicuntur apud CASSIODORVM *Variar. Lib. 1. ep. 1.* Non tantum Aediles, ad quorum munus id proprie pertinebat, vid. CICERO *Verrin. VII. c. 14.* sed & Consules vid. *Nov. 105. c. 1.* et Praetores vid. *l. 5. §. 10. D. Commod. l. 7. D. de man. vind. l. 4. C. Th. de praetor.* quin et ipsi privati, in exstruenda reficiendaque theatra, exhibendosque ludos theatrales, maximas incredibileque impensas fecerunt, immo integrum patrimonium effuderunt. Vid. CICERO *de Offic. Lib. II. c. 17.* Hinc AMBROSIVS *Offic. Lib. II. c. 21.* *Prodigium est, popularis favoris gratia exinamire proprias opes, quod faciunt, qui in ludos theatrales patrimonium dilapidant suum.* Collapsa autem theatra, modo integra, modo per partes, restituta sunt, & in primis praescaenium. Vid. inscriptiones apud REINESIVM *pag. 298. n. 89.* et apud GRVTERVM *p. 168. n. 10.* Partes theatri variae erant, sed potissimae scaena et pro scaenium. Scaena proprie sic dicta (aliquando enim

D

scaena

scaena et proscenium confunduntur, veluti in *l. 2. §. ult. D. de his qui not. inf.*) locus erat, unde primum actores prodibant, aulaeis fere & peripetasmatis aliove modo reclusus, qui ab vno theatri cornu porrigebatur ad alterum. *Proscenium* vero erat pulpitum ante scaenam, in quo ludrica exercebantur, vt scribit SERVIUS ad VIRGIL. *Georgic. Lib. II. v. 391.* seu locus patens & liber in fronte scaenae, in quem exibant actores & histrioniam agebant, vid. SCIP. GENTILIS *Pareg. Lib. I. c. 8.* quod etiam velis & aulaeis regi solebat, quae actoribus prodeuntibus removebantur, vt scilicet aperta scena humi iacerent, sed peracta fabula tollerentur. Vid. HORATH *Epist. Lib. II. ep. I. v. 189.* & CICERO *Or. pro Coel. c. 27.* In quo pulpitum erat singulare, agentium & loquentium proprius locus, arae, nec non imagines histrionum & pantomimorum & agitatorum, quibus praemii causa donabantur. Vid. *l. 12. C. Th. de scen.* & IAC. GOTHOFREDUM ad dict. *l. 12. Conf. 10. ORTW. WESTENBERG Divus Marcus diff. XXV. §. V. seqq.* Aliud exemplum eiusmodi pollicitationis habemus in *l. 10. D. b. t.* vbi MODESTINUS refert, Septitiam quandam certamen patriae suae pollicitam esse. Vid. dicta ad hanc legem §. 12.

Not. Opera publica, quae publicis sumptibus fiebant, sine Principis auctoritate fieri non poterant, *l. 3. §. 1. l. 6. D. de oper. publ. l. 5. C. eod.* Privati autem opus publicum suo sumtu facere poterant etiam sine auctoritate Principis, modo non ad aemulationem alterius civitatis pertineret, vel materiam seditionis praerberet, vel circum, theatrum vel amphitheatrum esset *l. 3. pr. D. b. t.* conf. JO. FRID. WEIDLERI diff. *de usu remedii contra aedificationem ad aemulationem.* (Vitenb. 1732.) §. IV. iisque etiam licebat nomen suum operi isti publico inscribere *l. 2. pr. l. 3. §. 2. D. b. t.*

D. h. t. Quod si opus publicum partim publico, partim privato sumtu factum erat, is, qui privatum sumtum contulerat, ita operi tali nomen suum inscribere poterat, si, quantum summam in id opus contulerit, adscribat *l. 7. §. 1. D. h. t.* Si quis opus publicum alterius privati sumtu factum ex voluntate reipublicae marmoribus aliove modo exornaverat, is manentibus priorum titulis, qui illud opus fecerant, nominis proprii titulum adiciere poterat *d. l. 7. §. 1. D. h. t.* Inscribi autem operi publico nomen alterius quam Principis, aut eius, cuius sumto opus factum est, non licebat, *l. 3. §. 2. l. 6. D. h. t.* Nec, craso nomine eius, cuius liberalitate opus exstructum erat, aliorum nomina inscribere licebat, *l. 2. §. 2. l. ult. §. 1. D. h. t.* quemadmodum, nec statuas aliis ponere licebat in opere privato i. e. publico, quod privati sumtu factum erat, invito eo, qui id opus fecerat. *l. 12. pr. D. de pollic.* Add. *Interpretes ad d. tit. D. de oper. publ.*

§. 19.

Forma pollicitationis quae?

Non vero qualis qualis pollicitatio obligationem civilem producit, sed, ut sequentem formam habeat, necesse est. I) Primum nempe requiritur, ut a praesente fiat: quum sit obligatio *arg. l. 3. D. de pollicit.* Non enim absenti recte quis dicitur offerre, sed praesenti *l. 25. D. de pos.* idemque confirmat *l. 9. D. h. t.* ubi *MODESTINUS* ait: *Ex pollicitatione, quam quis ob bonorem apud Rempublicam fecit* &c. Verba enim: *apud Rempublicam* satis declarant, pollicitationem fieri debere coram. Proinde non valet pollicitatio ab absente per epistolam facta. *VLPIANUS* *l. 5. D. h. t.* *Charidemo respondit. Ex epistula, quam muneris edendi gratia absens quis emisit, compelli eum ad editionem non posse.* Ratio huius responsi nulla alia est, quam quod *Charide-*

mus ille absens per epistolam pollicitus fuerat, edere munus gladiatorum. Vid. IAC. CUIACII *Observ. & Emend. Lib. XXVI. c. 19.* Similis in eo est pollicitatio stipulationi, quippe quae itidem a praesente fieri debet, *l. 1. pr. D. de Verb. Obl. §. u. Inst. de imut. stipul.* Qua quidem in re, etsi consentientes habemus multos iuris interpretes, e quibus nominasse sufficiat IO. ORTW. WESTENBERG in *Princ. iur. sec. ord. Digest. tit. de pollicit. §. 5.* IO. GOTTL. HEINECCIUM in *Elem. iur. civ. sec. ord. Digest. eod. tit. §. CCCXXXV.* IO. AUG. BACHIIUM in *Divo Traiano* (Lips. 1747. 8.) p. 205. sunt tamen, qui aliter sentiant, ut inprimis CORN. VAN BYNKERSHOEK in *Observ. Iur. rom. Lib. VI. cap. 13.* qui etiam per epistolam ab absente missam reipublicae recte promitti posse existimat. Qui ita statuunt, putant, in dicta *l. 5. D. b. t.* pollicitationem validam non esse ideo, quoniam Iureconsultus nullam causam edendi muneris reddat. Sed vereor, ut, quia VIPIANUS ibi rationem sententiae suae hanc edit, quod per epistolam absens pollicitus sit Charidemus, satis subtiliter atque legitime rationes collegisse suas videatur. Ineptum est, quod ANDR. ALCIATUS *Pareg. Lib. XII. c. 9.* & ex eo RUSSARDUS *ad. d. l. 5.* dicunt, promissorem in *d. l.* non obligari propterea, quia turpe esset & inhonestum munus gladiatorum; constat enim satis superque, non solum permisos fuisse gladiatores, sed & fortitudines tunc temporis aestimatos fomites. Dubitatur de usu hodierno huius requisiti. Sunt, qui id hodie non observari existiment, veluti GE. AD. STRVV in *Decis. Sabbath. Dec. V. c. 1.* GODOFR. LUD. MENCKEN *de Action. forens. Sect. II. Cap. II. Membr. 1. §. 6.*
Sed

Sed sine solido fundamento, vid. dicta §. 14. quibus add. STRYCKII *Vsus Mod. tit. de pollic. §. 1.* HENR. de BERGER *Oecon. iur. Lib. III. tit. 1. tb. 5. n. 3.* II) Deinde necesse est, ut pollicitatio fiat ex iusta causa. ULPIANVS *l. 1. §. 1. D. b. t.* hac de re ita ait: *Non semper autem obligari eum qui pollicitus est, sciendum est; si quidem ob honorem promiserit, decretum sibi, vel decernendum, vel ob aliam iustam causam, tenebitur ex pollicitatione: sin vero sine causa promiserit, non erit obligatus, & ita multis Constitutionibus & veteribus & novis continetur.* Add. *d. l. 1. §. 5. l. 3. pr. l. 4. l. 6. l. 7. l. 9. D. eod.* Causa hoc loco denotat id, quod nos impulit, quae Philosophis causa impulsiva dicitur, sicque est ratio movens voluntatis a pollicitatore expressa: quo sensu vocabulum causae, alias *πρόσχημον*, occurrit inter adiectiones negotiis forensibus fieri solitas, de quibus vid. Perill. NETTEBLADTH *Nova Introd. in iurispr. pos. germ. comm. §. 513. seqq.* Iusta autem causa vocatur, quae rationem habet sufficientem. Cuius generis est, 1) si quis, ob honorem suum vel alienum, aut magistratum sibi decretum vel decernendum, aliquid promiserit *l. 1. §. 1. l. 3. pr. l. 9. l. 11.* (quam legem egregie illustrat H. G. von VRYHOFF in *Observ. Iur. civ. Cap. XXIV.*) *l. 13. D. b. t.* add. *l. 10. §. 1. D. de mun. & hon.* Elegans eiusmodi pollicitationis exemplum est apud GRUTERUM in *Corp. Inscr. pag. 400. n. 7.*

P. DECIMIUS. P. L. EROS.

MERULA. MEDICUS

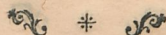
CLINICUS. CHIRURGUS

OCULARIUS. VI. VIR

D 3

RIC.

HIC. PRO. LIBERTATE. DEDIT.

H.S. 1000

HIC. PRO. SEVIRATV. IN REM. P.

DEDIT. HS. ∞ ∞

Vel, 2) si quis ad eam liberalitatem commotus sit, quod civitas grauiorem aliquem casum, incendium scilicet, terrae motum, ruinam vel similia passa sit *l. 4. l. 7. D. cod.* Quod tamen hac exceptione solutum est, vt, tamen si quis sine iusta causa pollicitus sit, tamen obligetur, si promissionem suam implere coeperit. *VLPIANUS* in *l. 1. §. 2. D. b. t.* ita scribit: *Item si sine causa promiserit, coeperit tamen facere, obligatus est qui coepit.* *add. l. 3. pr. D. cod.* Quando vero quis coepisse censeatur, explicatur in *l. 1. §. 3. 4. 5. D. cod.* *Coepisse sic accipimus, si fundamenta iecit, vel locum purgavit. Sed & si locus illi petenti destinatus est, magis est, vt coepisse videatur. Item si apparatus, sive impensam in publico posuit. Sed si non ipse coepit, sed, cum certam pecuniam promississet ad opus Reipublicae, contemplatione pecuniae coepit opus facere, tenebitur quasi coepto opere. Denique cum columnas quidam promississet, Imperator noster cum Diuo patre suo ita rescripsit. Qui non ex causa pecuniam Reipublicae pollicentur, liberalitatem perficere non coguntur: sed si columnas Citiensibus promississet, & opus earatione sumptibus civitatis, vel privatorem inchoatum est, deseri quod gestum est, non oportet.* Et in *l. 6. §. 1. D. b. t.* *MODESTINUS* ita scribit: *Si quis pecuniam ob honorem promiserit, coeperitque solvere, eum debere quasi coepto opere, Imperator noster Antoninus rescripsit.* *Add. l. 16. §. 1. D. de mun. & bon. Ce-*
 terum

terum ratio huius secundi requisiti haec est, ut inde intelligi possit, promissum fuisse serium ac deliberatum.

Not. 1. Quamvis pollicitatio, quae fit ob honorem consequendum, ambitus crimine carere non videatur, aliud tamen est, polliceri republicae & incidere in crimen ambitus. Vid. *tit. D. de Lege Julia ambitus*, ibidemque interpretes, nec non PET. MASCOVII *Disp. de pollicit. & vot. Sect. 1. §. XXII.* & Perill. KOCHII *Iustit. Iur. crim. §. DCXL.*

Not. 2. Pollicitationem spontaneam esse debere, ex ipsa notione pollicitationis supra §. II. tradita prono alveo fluit, cui add. *l. §. D. b. t.* Quod si ergo respublica alicui necessitatem imposuerit, v. gr. statuum principi ponendam, qui eam ultero non promississet, non necesse esse ei obtemperare, rescriptis Imperatorum constitutum fuisse, docet ULPIANVS in *l. 6. §. ult. D. b. t.* Ex quo porro sequitur, ut pollicitatio vi metuque extorta nulla sit. Vid. *tit. D. quod met. caus. gest. & interpretes ad dict. tit.*

Not. 3. Quae hic etiam potest, an, quemadmodum donatio summam D. solidorum excedens insinuatione iudiciali indiget per *l. 36. §. ult. C. de donat.* ita etiam pollicitatio ultra praedictam summam facta, actis debeat insinuari? Id quod negandum esse putamus, quia illud singulare ius est in donationibus, quae fiunt inter vivos, proptereaque ad alia negotia porrigi nequit & praeterea nulla lex reperitur, quae insinuationem pollicitationis immodicae requirat. Vid. plura de hacre apud GER. VON STOEKKE in *Disp. de pollicit. Quaest. III. §. XXVII. seq.* Contrarium tamen statuit CHRISTOPH. CASPAR in *Disp. de pollicit. §. XII.* sed falso.

§. 20.

Pollicitatio an pure vel non pure fiat?

Quemadmodum aliquid vel pure, id est, sine omni adiectione, vel non pure, seu ita, ut adiectionem quandam habeat, sicque vel sub conditione, vel sub die, vel sub modo, vel sub causa, promitti potest: ita etiam pollicitatio vel pure vel non pure & quidem

quidem vel sub conditione vel sub die vel sub modo vel sub causa fieri potest. Elegans exemplum pollicitationis conditionalis habemus in *l. 10. D. h. t.* ubi legimus, Septimiam certamen patriae suae pollicitam esse sub conditione, *ut fors apud eam remaneret*, & ipsa usuras semissales ad praemia certantium resolveret i. e. fenos aureos in centenos quotannis solveret, ea etiam lege, *ut certamini vir, & eo mortuo, liberi ex ea nati praesiderent.* Debet tamen pollicitans pollicitationi tales adiacere conditiones, quae reipublicae utiles aut ad minimum non damnosae sunt: si enim sint damnosae reipublicae, pro non adiectis habentur, & perinde est, ac si pure pollicitatio facta fuisset. PAPIRIUS IUSTUS in *l. 13. §. 1. D. h. t.* *Item rescripserunt* (scil. Imperatores Antoninus & Verus Augusti) *condiciones donationibus adpositas, quae in Rempublicam sunt, ita demum ratas esse, si utilitatis publicae interest: quod si damnosae sint, observari non debere: & ideo non observandum, quod defunctus certa summa legata, vetuit vectigal exerceri: esse enim tolerabilia, quae vetus consuetudo comprobat.* Hinc MODESTINUS in *l. 12. §. 1. D. h. t.* *Cum quidam, ne honoribus fungeretur, opus promississet: honores subire cogendum, quam operis instructionem, Divus Antoninus rescripsit.* Ita legitur in Florentina editione Pandectarum, Norica & Vulgata editio, ut & codex Rehdigeranus exhibent: *tam honores subire &c.* *Instructio* hic sumitur pro fabricatione vel structura. GOTHOFREDUS in *not. ad. b. l.* existimat, particulae *quam* praeponendam vocem *potius*, ut sensus hic sit: eum, qui opus promissit, ne honoribus fungeretur, honorem

potius

porius subire cogendum, quam ad operis instructionem, atque ita is, qui hoc modo pollicitus est, opus perficere omnino non teneretur. Nos vero existimamus bene sese habere lectionem Etruscam & particulam *quam* hic poni pro *tam, quam*: sicque sensus legis hic est: eum, qui opus promisit, ne honoribus fungatur, tam ad honores subeundos, quam ad operis instructionem, cogendum esse, quia reipublicae damnosum erat, munus detrectare. Vid. *tit. D. de mun. & honor.* ibique interpretes. Et ita quoque glossa habet ad *dist. l. 12. §. 1. D. b. t.* Aliud obrinet in pactis & spaciatis in donationibus. Talis enim conditio plane vitiat conventionem, in pollicitationibus autem vitiatur conditio. Quaerunt de ratione discriminis. Nos favorem reipublicae rationem huius iuris recte dici putamus: siquidem tota pollicitatio rationem habet iuris singularis, vid. PET. MASCOV *Disp. de pollicit.* & *vet. Sect. I. §. XII.* Dissentit LAUTERBACH in *Colleg. theor. pract. tit. de pollicit. §. VI.* hanc rationem reddens, quod nulla eius culpa interveniat, cui pollicitatio facta, non enim consentire in pollicitationem, ergo nec in adiectam conditionem, uti fit in conventionem: idemque obtinere in ultimis voluntaribus, quia heredis & legararii nulla esset culpa, cur talis conditio sit adiecta. Sed nobis haec philosophia non placet. Ceterum de conditione in pollicitationibus, ut & de modo, ac demonstratione, iis apposita, eadem observanda sunt, quae de hisce adiectionibus in negotiis forensibus generatim valent, de quibus conf. Perill. NETTELBLADII *Nova Introd. in iurispr. posit. germ. comm. §. 573. seq.* Idemque confirmat *l. 10. D. b. t.* ubi in fine haec verba le-

gimus: *Quaero, an possunt iniuriam pati filii Septiciae, quominus ipsi praesiderent certamini, secundum verba condicionemque pollicitationis? Herennius Modestinus respondit, quo casu certaminis editio licita est, formam pollicitationi datam servandam esse.* Sciendum est, non privato cuique collibuisse, quaecunque edere spectacula, vid. EVER. OTTO *de Aedilibus Colon. & Municip.* pag. 399. Sed quid, si de cetero impossibilis conditio, natura vel iure talis, pollicitationi adiecta, num vitiat pollicitationem, an vero ipsa vitiat, & pro non adiecta habetur? & prius affirmare nulli dubitamus *arg. l. 1. §. 11. D. de O. & A. l. 7. l. 31. l. 35. D. de V. O. §. 10. Inst. de inutil. stip.* posterius defendunt CHRISTOPH. CASPAR *in Disp. de pollicit.* §. XV. nec non PET. MASCOV *in Disp. de pollicit.* & vot. §. XII. idque ob favorem reipublicae, cuius intuitu pollicitationes iure civili valere coeperint. Enimvero favor, quohac in causa vitur respública, non extendendus est ultra rationem suam. De causa denique in pollicitationibus idem quidem dicendum est, quod de causa in negotiis forensibus generatim iuris est, de quo vid. Perill. NETTEBLADT *c. l.* attamen singulare est, quod ratione iustae causae obtinet, quam in interponenda pollicitatione intercedere debere, supra §. 18. diximus.

§. 21.

*Effectus pollicitationis,*a) *respectu pollicitantis*

Ex huiusmodi pollicitatione, qualem haecenus descripsimus, oritur obligatio pollicitantis erga rempublicam, cui pollicitatio facta est, ad praestandum id, quod promissum est: cui obli-

obligationi respondet ius reipublicae, cui pollicitatio facta, in personam pollicitantis, ut praestet, quod promisit: id quod luculenter apparet ex plerisque textibus tit. D. de pollicit. in specie ex *l. 3. pr. D. eod.* ubi notes, particulam *quasi* non impropriatatem & fictionem, uti alias saepe, sed veritatem significare. Vid. BARN. BRISSONIUS *de Verb. Signif.* in hac voce: Add. *l. 6. §. 1. D. de mun. & bon.* Ipsa autem persona pollicitantis obligatur, non vero res promissa afficitur, nec ius in re per pollicitationem constituitur *arg. l. 2. D. b. t.* Quemadmodum in donatione dominium traditione demum in donatarium transit, (nisi donatio sit coniuncta cum traditione, quae *realis* commode vocari solet, ut discernatur ab illa, quae sola promissione fit, quaeque ideo *promissoria* audit,) ita & in pollicitatione dominium traditione secuta demum transfertur, nisi simul res promissa tradita fuerit: atque hoc fit vel vera traditione, si pecunia promissa, vel assignatione, sin opus promissum *l. 1. §. ult. D. b. t.* Hinc ULPIANUS in *l. 3. D. b. t. in fin.* ait: *sed & si deserint municipes possidere, dicendum erit, actionem eis* (scil. municipibus) *concedendam.* Pollicitatio semel rite facta revocari non potest. Clare id docet ULPIANUS in *d. l. 3. §. 1. D. b. t.* ubi haec legimus: *Si quis, quam ex pollicitatione tradiderat rem municipibus, vindicare velit, repellendus est a petitione: acquirissimum est enim, huiusmodi voluntates in civitates collatas poenitentia non revocari.* In quo magna cernitur differentia inter pollicitationem & donationem. Conf. GER. von STOEKKE *Diff. de pollicit. Quaest. V. §. XXXVI.* Porro pollicitator praestare tenetur praecise id, quod

promisit, sicque dare aut facere, ad quod dandum aut faciendum pollicitando sese obligavit: quia aliud pro alio invito creditori solvi nequit, quamvis sit obligatio faciendi, ex sententia l. 2. §. 1. *D. de reb. cred.* qua de re consuli meretur CHRIST. THOMASHI *Diss. an promissor facti liberetur praestando id quod inter est?* Hal. 1721. & in eius *Dissert.* Neque pollicitans aliud, quam quod pollicitus est, praestare tenetur: quemadmodum enim univrsi iuris est, debitorem ad aliud, quam quod promisit, praestandum compelli non posse: ita illud quoque in pollicitatione obtinet. Idem comprobatur l. 13. *pr. D. b. t.* ubi PAPIRIUS IUSTUS sic scribit: *Imperatores Antoninus & Verus Augusti rescripserunt, opera exstruere debere eos, qui pro honore polliciti sunt, non pecunias pro his inferri cogi.* Denique pollicitator ordinarie, uti quilibet debitor, solidum, quod promisit, praestare tenetur. Audiamus MODESTINUM in l. 9. *D. b. t.* hac de re ita dicentem: *Ex pollicitatione, quam quis ob honorem apud Rempublicam fecit, ipsum quidem omnimodo in solidum teneri Divi Severus & Antonius rescripserunt.* Quodsi tamen facultatibus lapsus sit pollicitator, oblata quinta parte patrimonii liberatur. Sic enim legimus in fine *dict. l. 9. D. b. t.* *sed & ipsum donatorem pauperem factum, ex promissione operis coepti quintam partem patrimonii sui debere, Divus Pius constituit.* Ceterum pollicitator non liberatur ab obligatione sua, quamvis post pollicitationem factam relegatus sit. Quam in rem extat illustre rescriptum Divorum Fratrum, quod ex ULPIANI libro III. de Officio Consulis relatum est in l. 8. *D. b. t.* & ita se habet: *Probe faciet Staius Rufinus, si opus proscenii, quod se*
Gabi

Gabinis exstructurum promisit, quod tandem aggressus fuerat, perficit: nam etsi adversa fortuna usus, in triennio a praefecto urbis relegatus esset, tamen gratiam muneris, quod sponte obtulit, minuire non debet, cum & absens per amicum perficere istud opus possit. Scilicet excusabat se Stadius Rufinus, quo minus in perficiendo profcaenio pergeret, quod se Gabinis exstructurum promiserat, eo, quod adversa fortuna usus in triennio a Praefecto Vrbi relegatus esset. Fortunam, quam Deam fecere Romani, in omni re dominari, rerumque humanarum dominam esse, crediderunt antiqui. CICERO pro Marcell. c. II. PLINEIUS Lib. II. c. 7. Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta, & in tota ratione mortalium sola utramque paginam facit: sive prospera essent, quae bonae, sive adversa, quae malae fortunae adscribebantur, cui templum consecratum fuisse in Esquilino, antiquitas tradit. Qua adversa Fortuna se usum, querebatur Stadius Rufinus: quemadmodum de Cimone ait CORNEIUS NEPOS in Cimone. c. 5. Eodem die pari fortuna in terris usus est. VI & HORAT. Ep. V. v. 12.

Quo mihi fortunas si non conceditur uti?

Nec non SCAEVOLA in l. 75. D. ad St. Trebell. Neque sine ratione querebatur, se adversa fortuna usum, cum a Praefecto Vrbi relegatus esset in triennio. Relegatos AELIUS GALLUS apud BESTUM definit, quibus ignominiae aut poenae causa necesse est, ab urbe Roma aliove loco abesse, lege, Senatusque consulto aut Edicto magistratum. Quae poena relegationis, si accurate loquamur, diversa erat a poena deportationis. Relegatio enim fere

fiebat ad tempus, *deportatio* vero (quae in locum aquae & ignis interdictionis successit *l. 2. §. 1. D. de poen. l. 3. D. ad L. Iul. pecul. l. pen. §. 3. D. de extr. cogn.*) in perpetuum. *l. 18. pr. D. de interd. & relig.* Relegatum bona sequebantur, deportatum non item *l. 4. l. 7. l. 14. §. 1. D. de interd. & releg.* Vid. ISIDOR. *Orig. Lib. V. c. 27.* Sed hae differentiae non fuerunt perpetuae. Nam & relegatio aliquando facta in perpetuum, *l. 7. §. 2. 3. D. de interd. & relig. l. 4. l. 28. §. 1. D. de poen.* & relegatis bona quandoque vel omnia vel pro parte ademta sunt, *l. 1. pr. D. si pend. appell. l. u. §. 3. D. Ad. Leg. Falc. l. 38. §. 5. 8. D. de poen.* licet id de iure tum demum fieret, si relegatio in perpetuum facta esset, *l. 5. iunct. l. 7. §. 4. D. de interd. & relig.* Certissima differentia inter relegationem & deportationem fuit, quod relegatio fiebat salva civitate Romana, ac proinde legati patriam potestatem, testamenti factionem, & omnia omnino iura sua & bona, praeterquam, si quae eis ademta erant, retinebant, tantum insula eis egredi non licebat, cuius vinculo quodammodo continebantur. *l. 4. l. 7. §. 3. D. de interd. & relig.* deportatio vero adimit civitatem Romanam, omniaque quae sunt iuris civilis *l. 6. pr. D. de interd. & releg. l. 2. D. de publ. iud. l. 17. §. 1. D. de poen.* quae *κατ' ἐξοχὴν* exilium dicitur PAULO in *d. l. 2. §. 1. D. de publ. iud.* Quam differentiam accurate & eleganter exhibet OVIDIUS *Trist. Lib. V. Eleg. 2. v. 15.* dum ait:

Nec vitam, nec opes, nec ius mihi civis ademit.

Add. *v. 21.* nec non *Trist. Lib. II. v. 135. & seqq.* vt & inprimis *Trist. Lib. II. v. 56. & seqq.* vbi ita canit:

Nec

Nec mihi ius civis, nec mihi nomen abest.
Nec mea concessa est aliis fortuna, nec exul
Edicti verbis nominor ipse tui.

Neque turbat, quod Staius Rufinus paulo post in eodem hoc nostro rescripto *in exilium* profecturus dicatur. Exilium enim modo strictius pro deportatione, *d. l. 2. D. de publ. iud.* modo latius pro relegatione, *l. 4. pr. D. si quis caut. l. 4. D. de extr. crim.* quemadmodum & ipsa relegatio aliquando pro deportatione, ponitur, *l. 7. pr. & §. 1. D. de interd. & relig.* Relegatus autem erat Staius Rufinus a Praefecto Vrbi. Praefecto enim Vrbi iurisdictio competebat non tantum civilis, vti hodie vocari solet, sed & criminalis, & nominatim relegandi deportandique in insulam, quam Imperator assignaverit, potestas *l. 1. §. 3. D. Off. Praef. Urb.* intra urbem & centesimum ab vrbe lapidem, *d. l. 1. pr. & §. 1. D. h. t.* Mirum igitur non est, Staium Rufinum ex oppido Gabino, quod intra centesimum lapidem situm erat, vt supra §. II. monuimus, a Praefecto Vrbi relegari potuisse. Relegatus erat in triennio. Relegatio enim plerumque, vt ante diximus, fiebat ad tempus, non in perpetuum. Sive autem *in triennio* dicatur, vt in Codice Florentino, nec non Rhodigerano legitur, sive *in triennium*, vt in Haloandrina habetur, nil interest; antiqui enim *in*, modo accusativo, modo ablativo iunxerunt, sive motum significat, sive quietem. Sic enim PAULUS in *l. 25. §. 4. D. sol. matrim.* & *l. 24. §. 2. D. loc. cond. fundum in quinquennio locatum* dicit, quem ULPIANVS *in quinquennium locatum* ait in *l. 9. §. 1. D. loc. cond.* Sic & relegatio

in insulam fieri dicitur *l. 4. l. 5. l. 7. §. 1. D. de interd. & releg.* quam tamen *insulis & in insulas*, ex antiqua pronuntiatione factam docet *ULPIANUS d. l. 7. §. 17. D. nod.* apud alios optimi commatis auctores eiusmodi locutionum multa copia est. Sic *in possessionem esse*, dixit *CICERO*, *in mentem esse*, *PLAUT.* apud *GELLIUM Lib. I. Noct. Attic. Cap. 7.* Plura exempla congeffit *PHILIPP. PAREVS in Lexico Plaut.* hac voce. Et sane iniquum plane esset, excusationem ob causam relegationis admittere, *cum & absens* (vti subiiciunt *Impp.*) *per amicum perficere id opus possit.* Licet enim opus faciendum non semper per alium perfici possit, eo quod inter artifices multa sit differentia, *l. 31. pr. D. de solut.* non tamen illud hic applicari potest, nam *d. l. 31.* loquitur de *artifice*, qui opus faciendum promisit, & quidem ita, vt suis operis perficiat: quo casu dicta ratio demum locum habet. Caeteroquin id, quod promissum vel praestandum est, per alios etiam, maxime in casu absentiae, fieri posse, tum ex hoc loco, tum ex *l. 1. pr. D. de off. eius, cui mand. est iurisd. l. 5. §. 3. D. de admin. tut.* manifestum est. *Conf. IO. ORTW. WESTENBERG Divus Marcus Dissert. XXV. §. IX. & seqq.*

§. 22.

*Effectus pollicitationis*b) *respectu heredum pollicitantis.*

Quamquam vero iure civili, quod a defuncto debetur, id heres quoque praestare teneatur: tamen in hoc de pollicitationibus

nibus loco id nonnunquam fallit. Videamus igitur, an & quatenus heredes obligentur ex pollicitatione a defuncto facta. Ad quam quaestionem ante omnia ita distingui debet: videlicet vel defunctus factum nudum seu personale, i. e. cum erogatione bonorum non coniunctum, vel rem aut factum qualificatum, id est, coniunctum cum erogatione quadam bonorum, promisit. In primo casu heredes non obligantur *arg. l. 2. D. de pollicit.*, quoniam ea, quæ in facto personæ consistunt, ad heredes non transeunt, *l. 8. §. 3. D. de liber. leg.* In secundo casu, vel hereditas sufficit liberalitati defuncti soluendæ, vel minus. Si prius, heredes in solidum tenentur, sicque servatur regula; si vero posterius, iterum distingue: nimirum vel ob honorem defunctus pollicitus est, vel ob aliam causam. In priori casu, vel defunctus honorem iam adiit, vel non, seu antequam adiit decessit. Si illud, heredes in solidum tenentur; hoc ius primus constituisse videtur Imp. Traianus, vti memoria prodidit POMPONIVS in *l. 14. pr. D. b. t.* (quam legem, inter leges de pollicitationibus extantes, ætate primam esse, admodum probabile est). Verba legis huc spectantia hæc sunt: *Si quis sui, alienive honoris causa, opus facturum se in aliqua civitate promiserit: ad perficiendum tam ipse, quam heres eius,* (& quidem in solidum, vti ex sequenti POMPONII oratione patet,) *ex Constitutione Divi Traiani obligatus est.* Idem docent VLPIANVS & MODESTINVS. Ille in *l. 6. pr. D. b. t.* vbi ait: *Totiens locum habet deminutio pollicitationis in persona heredis, quotiens non est pollicitatio ob honorem facta: ceterum si ob honorem facta sit, aeris*

alieni loco habetur, & in heredem persona non minuitur. Hic vero in l. 9. pr. D. b. t. dicit: *Ex pollicitatione, quam quis ob honorem apud Rempublicam fecit, ipsum quidem omnimodo in solidum teneri: heredem vero eius ob honorem quidem facta promissione in solidum — teneri, Divi Severus & Antonius rescripserunt.* Si hoc, vel defunctus opus promissum inchoavit, vel minus. In primo casu, aut heredes opus coeptum perficere tenentur, aut, si liberi sunt (sub quo nomine hic ex rescripto Imp. Ant. Pii nepotem etiam ex filia contineri, VLIANVS auctor est in l. ult. D. b. t. quum hi alias regulariter in numero liberorum non habeantur,) decimam hereditatis partem, si extranei, (quales hic vocantur, qui liberi non sunt,) quintam praestare obstringuntur. Et de hac specie agere videtur POMPONIVS in altera parte d. l. 14. D. b. t. dum ait: *Sed si quis ob honorem opus facturum se civitate* (Gothofr. in nota habet: scil. *in civitate.* (Sic Hal. & ita quoque Vulgat. vt & Rehd.) *aliqua promiserit, atque inchoaverit, & prius quam perficeret, decesserit* (Sic Vulg. Hal. nec non Rehd. & recte quidem. In Flor. legitur: *discesserit*): *heres eius extraneus quidem necesse habet aut perficere id, aut partem quintam patrimonii relictæ sibi ab eo, qui id opus facere instituerat, si ita mallet, civitati, in qua id opus fieri coeptum est, dare: is autem, qui ex numero liberorum est, si heres existit, non quintae partis, sed decimae concedendae necessitate adscitur: & haec Divus Antoninus (scil. Pius.) constituit.* Verba: *si ita mallet,* ad heredem referenda esse, docet totius loci verborumque continuatio. Atque ita quidem

tres dictas illas leges nimirum *l. 6. pr. l. 9. pr. & l. 14. D. b. t.* intelligendas conciliandasque esse putamus. In secundo casu, heredes, non tenentur omnino, de quo exstat *l. u. D. b. t.* vbi MODESTINVS ita scribit: *si quis ob honorem vel sacerdotium pecuniam promiserit, & antequam, honorem vel magistratum ineat, decedat* (sic in codice Flor., melius in Haloand. ac Vulgat. edit. *decedat*): *non oportere heredes eius conveniri in pecuniam, quam is ob honorem vel magistratum promiserat, Principalibus Constitutionibus cavetur: nisi forte ab eo, vel ab ipsa Republica, eo vivo opus fecerit inchoatum.* Conf. ad hanc legem H. G. VRYHOFF *Observat. Jur. civ. Cap. XXIV.* In posteriori casu, nempe si ob aliam causam, quam propter honorem, defunctus promiserit, liberi in decimam, extranei in quintam partem hereditatis tenentur. Audi MODESTINVM in *l. 9. D. b. t.* hac de re ita dicentem: *Heredem vero eius (scil. pollicitantis), ob honorem quidem facta promissione in solidum, ob id vero, quod opus promissum coeptum est, si bona liberalitati solvendo* (Gothofr. in nota: *solvendae. Hal.*) *non fuerint, extraneum heredem in quintam partem patrimonii defuncti, liberos in decimam teneri, Divi Severus & Antoninus rescripserunt.* Conf. CHRISTOPH. CASPAR *Disp. de pollicit. §. XX.* PET. MASCOV *Disp. de pollicit. & vot. Sect. I. §. XVII.* IO. VOETII *Coment. ad Pand. tit. de pollicit. n. 3.* LAVTERBACH *Colleg. theor. pract. eod. tit. §. VII.* In rationem diuersitatis, cur nimirum pollicitor pauper factus, datione quintae, aut decimae partis patrimonii, habita nempe ratione qualitatis heredum, a pollicitatione libe-

retur, quum tamen donator, si ad inopiam redactus sit, non teneatur, nisi in quantum facere potest, inquirunt CHPH. CASPAR in *Disp. de pollicit.* §. XXI. & GER. von STORCKEN in *Disp. de pollicit. Quaest. III. §. XXXIII. seqq.* Ceterum ea, quae de obligatione heredum ex pollicitatione defuncti secundum legum placita, quas super hac re habemus, exposuimus, supponunt, 1) heredem hereditatem pollicitatoris sibi delatam, acquisivisse, neque adeo eam omisisse: est enim effectus acquisitae hereditatis defuncti pollicitantis: si ergo heres hereditatem pollicitantis sibi delatam repudiaverit, aut ab ea abstinuerit, omnino non tenetur, vid. *tit. D. ad acquir. vel omitt. hered.* & interpretes *ad dict. tit.* 2) nec heredem hereditatem pollicitantis cum beneficio inuentarii adiisse, sin enim secus, in hac causa, ut vniuersè, ultra vires hereditatis non tenetur *l. ult. C. de iure deliber.*

§. 23.

Vtrum usurae debeantur in pollicitatione?

Quamvis regulariter in pollicitatione usurae non debeantur, tamen debentur, si mora facta sit. VIPIANVS hanc quaestionem tractat in *l. i. pr. D. de pollicit.* *Si pollicitus quis fuerit reipublicae, inquit, opus se futurum, vel pecuniam daturum, in usuras non conveniatur, sed, si moram coeperit facere, usurae accedunt, ut Imperator noster cum Divo patre suo (i. e. Imp. Severus & Antoninus Caracalla) rescripsit.* Sed dignum est quaeriri,

ri, quando mora in pollicitatione fieri censeatur? Distinguendo res est decidenda. Aut enim pollicitor certum præfinitum tempus, quo se opus facturum pollicitus est, aut nullum determinavit tempus. In priori casu, si intra definitum tempus non fecerit opus, semisses vsuras protinus solvere tenebitur tum ipse pollicitor, tum quoque eius heres, nisi deposuerit pecuniam intra tempus definitum: posteriori in casu a Præsidente tempus statuitur, intra quod si vel ipse promissor, vel heres eius, opus facere neglexerunt, vsuras leviores intra sex menses, id est, vsque ad tertiam centesimæ seu quatuor in centum pendent; hoc tempore vero præterito, nec dum opere perfecto, vsuras semisses solvere cogentur. *arg. l. 5. pr. D. de oper. publ. l. 17. §. ult. D. de vsur.* Vid. GER. NOODT *de Foen. & Vsur. Lib. I. c. II.* CHPH. CASPARI *Disp. de pollicit.* §. XIX. PET. MASCOV *Disp. de pollicit. & vot. §. XVII.*

Not. L. 16. *pr. D. vsur.* quam vulgo ab interpretibus hic probationis gratia allegatam reperies, huc non pertinet: sed loquitur de vera donatione in rem publicam collata. Vid. GER. NOODT *de Foen. & Vsur. Lib. III. Cap. VII. in fin.* Hoc verum quidem est, dicta de vsuris in pollicitatione, argumento ducto a donatione ad pollicitationem, confirmari posse: quam in rem conferri mereatur CHR. HENR. BREUNINGII *Disp. de vsuris ex mora in donatione.* Lips. 1767. & GOTTL. EUS. OELTZE *an & quatenus vsuræ ex mora a quantitatis donatore exigi possint?* Jen. 1765. 4.

Acquisitio, amissio, conservatio & persecutio iurium & obligationum ex pollicitatione.

I) Iura & obligationes ex pollicitatione acquiruntur per solam promissionem reipublicæ, dummodo legitime facta sit. Id quod patet ex definitione pollicitationis §. 11. tradita & iis, quæ in antecedentibus de pollicitatione in se spectata diximus. II) Amissio iurium & obligationum ex pollicitatione fit non tantum modis generalibus amittendi iura & obligationes, de quibus confer. Perill. NETTELBLADTII *Nova Introd. in iurispr. pos. germ. comm.* §. 76. *seqq.* sed & in specie per paupertatem pollicitatoris, prout supra §. 21. a nobis expositum est. III) Modi generales, quibus iura conservantur & obligationes corroborantur, de quibus vid. Perill. NETTELBLADT *Nova Introd. in iurispr. pos. germ. comm.* §. 675. *seqq.* & §. 796. *seqq.* sunt etiam modi conservandi iura & corroborandi obligationes ex pollicitatione. IV) Persecutio iurium ex pollicitatione autem fit per actionem ex pollicitatione, de qua adhuc speciatim agendum.

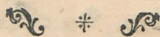
Actio ex pollicitatione.

Actio ex pollicitatione est actio personalis, quæ datur reipublicæ aduersus pollicitatorem ad præstandum promissum. Est itaque 1) actio personalis, nascitur enim ex iure ad rem,
arg.

arg. l. 2. D. de pollicit. & quidem a) dativa, quia ex iure ad rem mediato descendit, porro b) ciuillis, quum ex iure ciuili stricte sic dicto proficiscatur, & c) stricti iuris arg. §. 28. Inst. de action. vid. GER. NOODT de Foen. & Usur. Lib. III. c. 7. in fin. 2) Datur reipublicæ, sicque de iure romano etiam civitatibus, iure hodierno autem non solum his, sed & aliis vniuersitatibus, prout supra §. 17. ostendimus. Quia vero ipsa vniuersitas in iudicio comparere, & actionem proponere nequit, eam instituire debet per alium, syndicum scilicet, vel actorem ab vniuersitate legitime constitutum, qui nomine vniuersitatis agit, vid. l. 9. D. b. t. vbi VLPIANVS refert, ita rescriptisse Divos Fratres Flavio Celso: *Quodsi detrectat* (scil. Staius Rufinus), *actores constituti, qui legitime pro ciuitate agere possunt, nomine publico adire aduersus eum iudices poterunt.* Conf. dicta §. 18. nec non tit. D. quod cuiuscumque vniuers. nom. ibique interpretes. 3) Competit aduersus pollicitatorem: quod per se clarum est. An & quatenus autem aduersus heredes pollicitatoris locum habeat, ex dictis §. 22. colligi potest. Contra tertium possessorem rei promissæ non datur arg. l. 2. D. b. t. 4) Finis huius actionis est, vt pollicitator eiusus heredes præstent promissum, sicque, vt dent, vel faciant, ad quod dandum vel faciendum sese obligarunt. Ordinarie quidem tendit ad præstandum solidum, quod promissum est; sed interdum diminutioni locus est, sicque minus quam solidum consequitur respublica, prout supra §. respublica 22. vidimus. Vsuræ in hanc actionem ordinarie non veniunt, nisi mora commissã sit, vt supra

§. 23. docuimus. Hinc in eo bonæ fidei iudicia imitatur. Vid. GER. NOODT *l. c.* Fundamentum huius actionis est pollicitatio legitime facta, ad quam quid requiratur, supra §. 19. seq. traditum est. Actor in hac actione probare debet, pollicitationem esse factam a præfente, idque vel ex iusta causa, vel promissum impleri coeptum esse. Conf. dicta §. 19. Iudex competens in hac causa est iudex domicilii, *l. 8. D. b. t.* Videri posset, per *iudices* intelligendos esse *iudices pedaneos*, vid. WESENBECCIUS ad *tit. D. de pollic. n. 6.* sed id displicet BACHOVIO ad *Wesenbec. d. l.* & merito. Volunt enim Divi Fratres, ut actores seu syndici iudices recta adeant, quo modo non adeuntur iudices pedanei, qui ab eo, cui ius dandi erat, primum dabantur *l. 12. §. 2. D. de iud.* & ubi dati erant, tum demum adiri poterant. Neque obstat, quod per iudicem multis in locis iudex pedaneus significetur, ut in *d. l. 12. §. 1. 2. D. de iud. tit. C. de ped. iud.* quum, alibi per iudicem etiam magistratum intelligi magis notum sit, quam ut ulteriori probatione indigeat, vid. *l. 1. l. pen. D. de iud. l. 11. §. 1. D. de iurisd. tit. D. de reb. auctor. iud. poss.* add. CPH. CASPARI *Dispr. de pollicit. §. XII.* Quodnam autem iudicum seu magistratum in hac causa sit officium, simul docent Imperatores in *d. l. 8. D. b. t.* dum subiiciunt: *Qui cum primum potuerint, priusquam in exilium proficiscatur, cognoscent, & si opus perficere ab eo debere constituerint, obedire eum reipublicæ ob hanc causam iubebunt, aut prohibebunt distrabi fundum, quem in territorio Gabiniorum habet.* Cum enim relegatis dies excedendi a Præfecto Vrbi vel Præsede præscribi

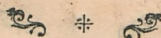

scribi solet, hac formula: *Illum provincia illa, insulisque eis relego, excedere debet intra illum diem l. 7. §. 17. D. de interd. & releg.* ac proinde relegato diutius in ciuitate morari non liceat, neque æquum sit, vt opus promissum usque ad reditum relegati differatur: merito volunt Imperatores, vt iudices, *quam primum potuerint, priusquam in exilium profisciscatur, de eo cognoscant.* Et si quidem constet, opus reipublicæ promissum esse, obedire eum & opus perficere iubeant, *l. 10. l. 13. D. b. t. aut, si fundum in territorio Gabiniorum habeat, eum distrahi prohibeant, ne per alienationem fundi actio Gabiniorum difficilior reddatur. Quod quo minus & ad casus similes extendi possit, veluti, si debitores de fuga suspecti sint, dubitandum non videtur l. 32. pr. D. ad L. Falc. Conf. 10. ORTW. WESTENBERG Divus Marcus Diss. XXV. §. XIV. seqq.* Hæc actio quadraginta annos durat *l. 4. C. de præscript. XXX, vel XL. ann. Auth. quas actiones C. de sacrosanct. eccles.* Vid. PET. MASCOV *Disp. de pollicit. & vot. Sect. I. §. XVIII.* Exceptiones, quæ huic actioni opponi possunt, ad hæc tria principia redeunt. Nimirum opponi potest, 1) pollicitatorem fuisse inhabilem ad pollicendum, v. g. mente captum, impubere etc. fuisse tempore factæ pollicitationis, 2) pollicitationem non rite esse factam, v. g. indiscretam esse, vel per epistolam ab absente, vel sine iusta causa factam, nec promissum impleri coeptum esse, 3) adesse causam, quæ pollicitatorem eiusque heredem liberat ab obligatione vel in totum vel pro parte e. g. pollicitatorem pauperem esse factum,

G

actio

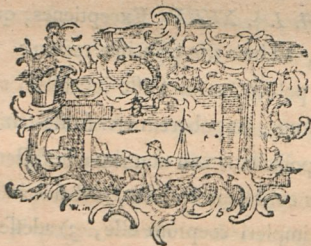

actionem per prescriptionem esse extinctam etc. Formulam libelli actionis ex pollicitatione habet BOEHMER *in Doctr. de Action. Sect. II. Cap. VII. §. u.* & MENCKEN *in Doctr. de Action. Sect. II. Cap. II. Mebr. 1. §. 10.* Ceterum confer ad totum hunc locum præter BOEHMERVM dict. loc. cui add. si placet I. TOB. CARRACH *Advot. ad Boebmeri doct. de Act. p. 288. seq.* & MENCKENIVM *dict. loc. inprimis IOH. LVD. SCHMIDTYS Lebrbuch von gerichtl. Klagen u. Eiuwed. (Iena 1778. 8.) §. 697. seqq.*

ERRATA ET OMISSA.

Pag. 3. lin. 6. loco: *pericul.* lege *pericul.* lin. 7. post. *l. 5. D. ad leg. falc.* adde: *l. 19. pr. D. de donat.* pag. 13. lin. penult. loco *Reginat* lege: *Reginae* lin. ult. loco *ingrediant* lege *ingrediantur.* pag. 25. lin. 23. loco *praescaenium* lege *prosaenium.* pag. 28. lin. 23. post *fomites* adde *Conf. GER. von STOECKEN Diss. de pollicit. Quaest. VI. pag. 35. lin. ult. post XXXVI. adde: vt & Quaest. XII. Add. l. 1. §. ult. D. cod.*

VIRO

V I R O
PRAENOBILISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
SVPREMAE IN IVRIS SCIENTIA DIGNITATIS
CANDIDATO DIGNISSIMO

P. S. D.

CAR. CHRIST. AVG. SEBALD

IVR. CAND.

PRIMISLARIA VCARO - MARCHICVS

OPPONENS.

---

*I*lluxit, Vir Praenobilissime, exoptatus ac splendidus ille dies, quo publice summos in utroque Iure consequeris honores. Quid dignius, quid praeclearius esse potest, quam in scientia, quae iam a veteribus Iureconsultis divinarum humanarumque rerum scientia appellabatur, sibi summos acquirere honores! Gratissimo animo opponentis provinciam quam hodierno die pro TVA erga me benevolentia mihi demandare voluisti, gerendam, suscipio, quamvis imbecillitatem virium mearum satis sentiam ac perspectam habeam. Quam ob causam meum esse puto, TIBI maiores vel ideo gratias agere, quod me isto honore dignum iudicaveris. De qua re uti maxima afficior voluptate, ita ex animo tibi gratulor, Vir Praenobilissime, de acquisita in Iurisprudencia praecleara eruditione, quae inter alia & e specimine TVO de pollicitatione in primis in specie sic dicta satis superque elucet; gratulor quoque patriae familiaeque TVAE de membro dignissimo. Vota mea de TVA sempiterna salute & incolumitate sane sunt ardentissima. Valeas semper, faveas mihi, atque TVAE benevolentiae me habeas commendatissimum. Dabam Ha-
lae prope Salam. d. XX. Februarii MDCCLXXIX.

V I R O

V I R O
PRAENOBILISSIMO CONSVLTISSIMOQUE
IVRIVM DOCTORANDO DIGNISSIMO

S. P. D.

LVDOV. FRIDER. FITZAV

IVR. CAND,

DESSAVIA - ANHALTINVS

OPPONENS.

---

*Nescio sane Tibine magis, Vir doctissime, an mihi vero bo-
die gratulari debeam. TIBI omnino est gratulandum, & mul-
ta habeo, quae in laudem Tuam proferre possem, sed cum
merita TVA de Iurisperudentia iam sint satis nota, & haec TVA
dissertatio praecclarum eiusdem rei testimonium praebet, laude
mea plane non indiges. Magno mihi bonori duco summumque
percipio gaudium, quod opponentis spartam mihi demandare Tuae-
que doctrinae me testem existere volueris. Vices mihi demandatas,
quantum quidem in me est, explebo ac finito certamine nostro,
iterum sed coram TIBI gratulabor. Ceterum, amicitia TVA &
benevolentia ut me & in posterum prosequi velis, etiam atque et-
iam rogo. Vale! Dabam Hale Salicae d. XX. Februarii
C1818.*

Halle, Diss.) 1779/80

ULB Halle 3
003 706 001

56.

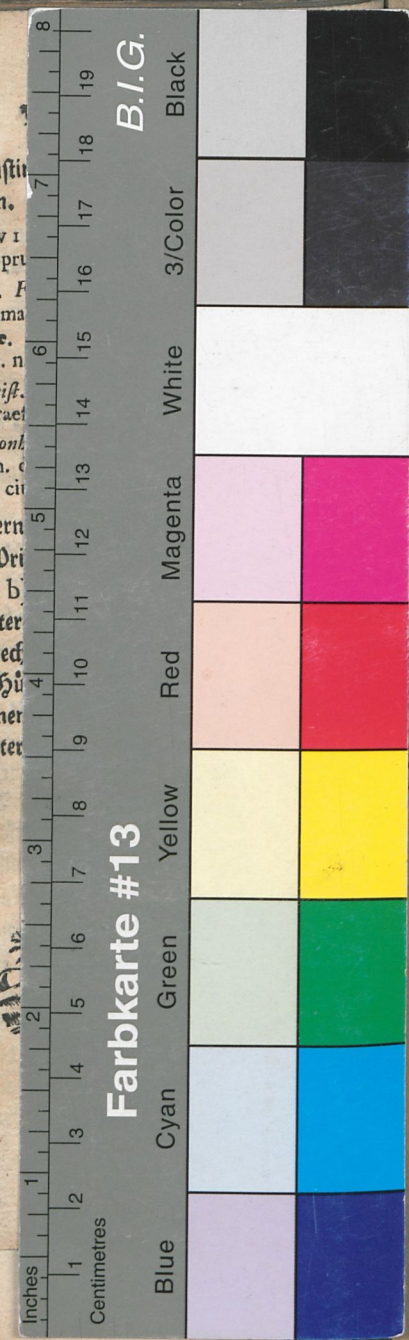
60 18

Pr. 12 nun. id

DE

1979

3

POLLICITATIONE
INPRIMIS
IN SPECIE SIC DICTA

PRAESIDE
DANIELE NETTELBLADT

POT. BORVSS. REGI A CONS. INT.

ACADEMIAE FRIDERICIANAE DIRECTORE

ET ORDINARIO FACULT. IUR.

INCLYTI ORDINIS IVRIDICI CONSENSV

PRO

SVMMS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS

RITE CAPESSENDIS

DIE

FEBRVARIJ MDCCLXXIX

DISPVTABIT

AVCTOR ET RESPONDENS

CHRISTIANVS HENRICVS BARTH

ANNABERGENSIS

HALAE
LITTERIS CVRTIAN

